

FARNOST KOBYLY SPOLEČNOU GESTOU

ZPRAVODAJ KOBYLĚDĚDINA č.2/2009
PŘÍLOHA FARNÍČEK č. 2

Oslava svatého Jiří - patrona kobylského kostela

V neděli - 26.4.2009 jsme oslavili svátek svatého Jiří s panem děkanem z Hodonína.

Krojovaná mládež se aktivně podílela na průběhu oslav.

Všichni účastníci měli štítý sv. Jiří s nápisem:
„V boji proti zlému pomáhej každému“.

Také schola přispěla písněmi k oslavám.

„Šestá pěší pouť (nejen) dětí a mládeže do Žarošic – 8. května 2009

8. května v 8 hodin jsme zahájili v kobylynském kostelíku již poštěté pěší pouť k Panně Marii do Žarošic s otcem Markem, Nikem a Ondřejem. Někteří mládežníci šli celou cestu bosí. Dopoledne bylo příjemně teplo, ale k poledni sluníčko začalo pěkně připalovat. Jaká pohoda a radost ze života zavládla

v Krumvíři, kde na nás opět čekal otevřený vinný sklípek s občerstvením, si ani neumíte představit. Děkujeme obětavým manželům Novákovým, kteří do stínu stromů před sklípkem připravili unaveným poutníkům k odpočinku stoly, lavice, víno a občerstvení.

Víte, že poutní místo

Žarošice bylo již dříve známé po celé Moravě. Když se o něm dozvěděla i královna Eliška Rejčka, koupila Žarošice pro cisterciačky ze Starého Brna. Poté Žarošice obdarovala vzácnou sochou.

K poutnímu místu se váže několik legend. První pochází z doby, kdy Turci obléhali Vídeň. Turecký paša vkročil do kostela s dalšími dvěma důstojníky a začal urážet Pannu Marii, když uviděl její sochu.

Náhle si všiml, že Bohorodičce stékají slzy, sám se rozplakal a oslepl. Slíbil, že pokud nabude zraku, stane se křesťanem. Nechal se pokřtít, nabyl zraku, ale do vlasti se již nevrátil a žil zde až do smrti. Druhá legenda je spojena s obdobím obléhání města Brna Švédy, kteří loupili a drancovali i kostely v okolí. Tak

vyloupili i poutní místo a vše naložili na vůz. Najednou vůz nemohl z místa, proto vyhazovali věci, které se jim nehodily - mezi nimi i dřevěnou milostnou sochu. Po čase šel kolem Josef Němec z Archlebova, uviděl v houští v lese sochu, z níž vycházela svatozář a slyšel: „Josefe, vezmi mě s sebou“. Naložil sochu do putny, určené na sbírání hroznů, a vrátil se domů. Postavil ji do vchodu svého domku. Socha se rozzářila tak, že si lidé mysleli, že hoří. Ráno socha zmizela a Josef ji našel tam, kde ji našel. Pochopil, že sochu má donést na místo, kam patří - do rezidence. Během třicetileté války poutní i farní kostel zpustly. Proto se na přelomu 17. a 18. století žarošičtí kněží podíleli na přestavbách a opravách. V roce 1782 zrušil císař Josef II. starobrněnský klášter, proto Žarošice ztratily svou vrchnost. 1. srpna 1785 byly zákázány úplně všechny poutě. Tím se kostel Panny Marie ve Vinicích stal „zbytečným“ a začal se připravovat k demolici. Když poutníci přišli 11.9. 1785 na každoroční pouť v sobotu po svátku Narození Panny Marie a zjistili, že je kostel uzavřen, vnikli násilím do kostela, vzali sochu Panny Marie a přenesli ji do farního kostela svatě Anny v Žarošicích. Od té doby poutníci přicházejí na pouť do farního kostela v Žarošicích.

Víte, že Milostná socha Staré Matky Boží Žarošické z roku 1325 pochází od neznámého umělce. Socha je vyřezána z jednoho kusu dřeva a je vysoká 142cm. Panna Maria pravíci žehná a v levé ruce chová Ježíška, který je oděn do dlouhé tuniky. Vysoké čelo Bohorodičky symbolizuje Stolicí moudrosti, oči má pozdvížené jako královna. Je oblečena do kroje francouzských královen, který nosily ve 14. století. Je zobrazena

jako matka (pokrytá hlava bílým šátkem) a panna (dle středověké tradice rozpuštěné vlasy). Postoj vyjadřuje Královnou nebes a je symbolizován žezlem v pravé ruce a barokní korunkou z roku 1687, která zdobí i hlavu Jezulátka. 21.5. 1995 byly Janem Pavlem II. na Svatém Kopečku u Olomouce posvěceny nové gotické korunky. Posléze sám Sv. otec Milostnou sochu korunoval.

(Převzato z internetových stránek farnosti Žarošice)

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

24.května 2009 v kostele sv. Jiří a Martina v Kobylí

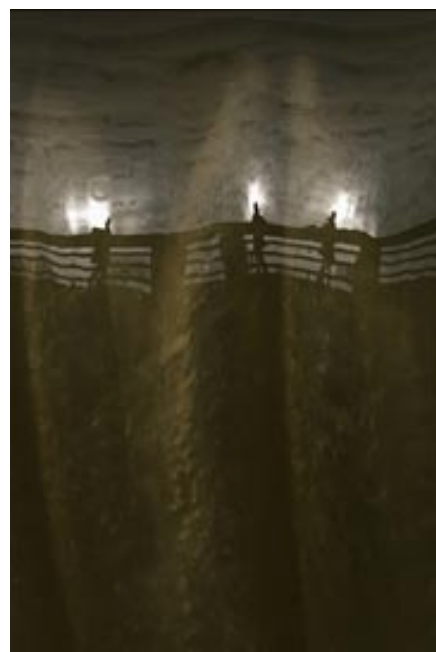

Andělé jsou tu s námi ...

Jsou tady, jsou s námi. A určitě se vůbec nenudí. Přátelé, takový anděl je bytost, která toho musí strašně moc stíhat. Pořád na vás musí dávat pozor. Je to opravdu těžká práce, protože člověk pořád leze tam, kam nemá (což je zřejmě vrozená lidská vlastnost asi jako dýchání). Andělé strážní prostě mají práce až nad hlavu. Při povolání „anděl“ nehrozí, že ve tři padla a jdete domů. Tihle kluci a holky stráží 24 hodin denně. Fuška jako blázen. A ke všemu ještě špatně placená, protože většinou za svoje odpracované roky nedostanou ani kousek vděku.

Jen se teď na chvíli proleťte pamětí dozadu a vzpomeňte si, kdy jste měli naposledy namále. Vzpomínáte? Že to bylo minulý týden? Nebo včera? Je vám jasné, že to, že čtete tyhle řádky, znamená, že vás z toho ten váš okřídlený kamarád zase jednou hezky vysekal? Jakkpak jste mu poděkovali? A poděkovali jste vůbec? Doufám, že ano. Fotografka Ivana Gantnerová jistě poděkovala. O její pokoj a klid se totiž starají hned tři strážní andělé. Ti jsou ještě natolik milí, že se nechali dokonce vyfotografovat a autorce se tak povedla opravdu krásná emotivní fotografie. Její poslední fotografie mě oslovila natolik, že jsem

ji rád vybral jako Fotografii týdne z více než 750 fotografií, které přibýly za poslední dva týdny. Netuším, jak se povedlo autorce zachytit fotku právě takto, ale ani to vlastně nechci vědět. Je to příjemné, malé tajemství. Jsou totiž věci mezi nebem a zemí, které nepotřebujeme znát nebo pochopit. Stačí, že víme, že tu jsou.

Moji strážní andělé; foto Ivana Gantnerová (ivanaga)

Jednou večer jsem si četl a v noci se mi zdál sen....

Viděl jsem nějakého pána. Viděl jsem jeho duši - černou duši, jak stojí před pekelnými branami a smutně čeká, až na něj přijde řada. Stál u něho jeho anděl strážný a usilovně přemýšlel, jak by ho odtud dostal, až si vzpomněl na jeho jediný dobrý skutek, který v životě vykonal (i když to byla jen nahnilá cibule, kterou chtěl vyhodit do popelnice, ale místo toho ji ne příliš ochotně dal velmi chudé rodině). Neváhal ani

vteřinu, letěl do nebe za Bohem a řekl mu o co jde. Bůh se zamyslel, dal mu do ruky tu cibuli a řekl: „Jdi anděle strážný, vezmi jeho jediný dobrý skutek, který udělal, nakloň se nad ohnivou moře a vytáhni ho!“ Anděl letěl zpátky, naklonil se a řekl tomu muži: „Chyť se té cibule – zachrání tě od pekla.“ Muž se té cibule chytil, za jeho šaty se ale chytil další hříšník a za ním další a další, až se udělala obrovská řada. Čerti se chytali za hlavu, že se jim tak rychle vytrácí z pekla hříšníci. Ale ten muž byl doopravdy nepolepšitelný. Když uviděl, jaká je za ním řada tak začal ječet a křičel: „Pust'te mě! Ta cibule je moje! Jenom moje!“ A v té chvíli se sobeckému muži cibule rozpadla v ruce a spadl se všemi, kteří se ho drželi, zpátky do ohnivého moře....

Zůstal jen jeho smutný Anděl strážný sedící na obláčku nenapravitelnosti.....

Převyprávěl Petr Otáhal, 4. tř.

(Další příběhy pro potěchu duše – Brunno Ferrero)

Víte, že

20. června v 9:00 v kostele sv. Václava a sv. Anežky české v Hustopečích bude vysvěcen na Jáhna pan Petr Košulič z Hustopečí

Když se vysvědčení moc nepovede, tak si řekni:

Neúspěch je zdržení, ne porážka. Je to jen krátká zajižďka, ne slepá ulice.

William Arthur Ward

*Moji drazí,
vždy, když se blíží prázdniny, vzpomínám s nostalgií na své dětství na letní tábory, výlety a radost z volnosti. A taky na svého Anděla strážného, protože to jistě díky němu mě minula spousta průšvihů a bolesti. Andělé jsou jako dobří přátelé, kteří jdou spát jako poslední, ráno vstávají jako první, poslouchají víc, než mluví a dávají víc, než berou. Snažme se jim alespoň občas trochu přiblížit a mějme na paměti, že když někomu pomáháme nebo mu uděláme radost, děláme práci andělů.....*

Krásné letní dny Vám přeje a všem žehná

Váš Otec Ondřej